

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΦΡΕΑΡ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ.

Τήν Πέμπτην, 16^{ην}/29^{ην} Νοεμβρίου 2012, έωρτάσθη υπό τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἡ μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Φιλουμένου τοῦ Ἀγιοταφίτου εἰς τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ εἰς τήν πόλιν Νεαπόλεως τῆς Σαμαρείας.

Ὡς γνωστόν, ὁ Ἀγιοταφίτης κληρικός Ἀρχιμανδρίτης π. Φιλούμενος, καθηγούμενος τοῦ προσκυνήματος τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ, ἐτελειώθη ὑπό ἀνοσίου χειρός μαρτυρικῶς παρά τό Φρέαρ τήν 16^{ην} /29^{ην} τοῦ μηνός Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1979. Τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ἀναγνωρίζον τόν ὁσιακόν του βίον καί τό μαρτυρικόν τέλος τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Φιλουμένου κατέταξεν αὐτόν εἰς τό ἑορτολόγιον αὐτοῦ διὰ Συνοδικῆς Πράξεως αὐτοῦ τό ἔτος 2009, ὅρισαν ὡς ἡμέραν τελέσεως τῆς μνήμης αὐτοῦ τήν ἡμέραν τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ 16^{ην} /29^{ην} Νοεμβρίου ἐκάστου ἔτους.

Διά τήν τέλεσιν τῆς μνήμης τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Φιλουμένου μετέβη εἰς τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος. Ἐνταῦθα προεξῆρξε τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου καί τῆς θ. Λειτουργίας εἰς τόν ὑπεράνω τοῦ Φρέατος μεγαλοπρεπῆ Ἱερόν Ναόν τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος μετά τοῦ παρεκκλησίου καί τοῦ λειψάνου τοῦ Ἀγίου Φιλουμένου καί παρεκκλησίου τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Ἰουστίνου τοῦ Φιλοσόφου τοῦ ἐκ τῆς Νεαπόλεως. Τόν Ναόν τοῦτον ἀνήγειρεν ὁ νῦν ἡγούμενος τοῦ Φρέατος Ἀγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰουστίνος.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησαν οἱ Ἱερώτατοι Μητροπολῖται Ναζαρέτ κ. Κυριακός καί Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος καί ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, Ἀγιοταφῖται Ἱερομόναχοι, Ἀραβόφωνοι ἱερεῖς ὁμόρων χωρίων τῆς Νεαπόλεως καί ἱεροδιάκονοι.

Εἰς τό Κοινωνικόν της θ. Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ἔχοντα ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Ὡς ζωηφόρος, ὡς Παραδείσου ὠραιότερος, ὄντως καί παστάδος πάσης βασιλικῆς ἀναδέδεικται λαμπρότερος, Χριστέ, ὁ τάφος Σου, ἡ πηγή τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας, διαδηλώνοντας οὕτω τό ἄπειρον αὐτοῦ θαυμασμόν διὰ τό αἰώνιον καί ζωηφόρον μνῆμα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Ὅντως, ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει καί ὁ ὕμνωδός, ἀποτελεῖ τήν πηγήν τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως, δηλαδή τῆς ἀπελευθερώσεως ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ θανάτου τῆς ἀμαρτίας.

Τήν πηγήν ταύτην, δηλονότι τόν τάφον τοῦ Χριστοῦ, ἔχει ἀναλάβει θεόθεν νά διακονῇ λατρευτικῶς καί λειτουργικῶς διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ Ἀγιοταφίτικῇ ἡμῶν Ἀδελφότης. Ἡ διακονία δέ αὕτη εἶναι συνυφασμένη μέ τήν τῶν ἁγίων μυροφόρων γυναικῶν καί τήν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί εὐαγγελιστῶν μαρτυρίαν ὅτι Ἰησοῦς ὁ ἐσταυρωμένος «οὐκ ἔστιν ὧδε, ἠγέρθη γάρ καθώς εἶπε. Δεῦτε ἴδετε τόν τόπον ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος», (Ματθ. 28,6).

Τούς λόγους τούτους τοῦ ἀγγέλου ἐπαναλαμβάνει μεγαλοφώνως καί μετά παρρησίας ἡ τιμία τῶν Ἀγιοταφитῶν Πατέρων Ἀδελφότης διὰ τοῦ ἐν Χριστῷ μάρτυρος Ἀγίου Πατρός ἡμῶν Φιλουμένου. Ὁ μακαριστός οὗτος ἅγιος Πατήρ, τοῦ ὁποίου τήν μνήμην τήν τριετῇ σήμερον ἐορτάζομεν ἀνεδείχθη μέλος ἐκλεκτόν τῆς Ἀγιοταφитικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, ἀλλά καί πνευματικός ὁδηγός τοῦ Χριστεπωνύμου ποιμνίου τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων. Οὗτος συνευφραίνεται καί συναγάλλεται μετά τῶν Ἀγίων μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας «τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων πρωτοτόκων», (Ἑβρ. 12,23).

Κλῆρος καί λαός, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, προσήλθομεν σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τοῦ Φρέατος τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, ἀλλά καί τῷ τόπῳ τῷ εὐλογηθέντι παρὰ τοῦ Κυρίου καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ κατὰ τήν συνάντησιν Αὐτοῦ μετά τῆς Ἀγίας μεγαλομάρτυρος καί ἰσαποστόλου Φωτεινῆς, τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός, ἵνα τιμήσωμεν τήν μνήμην τοῦ Ἀγίου μάρτυρος Φιλουμένου. «Τιμή γάρ μάρτυρος, μίμησις μάρτυρος».

Ὡς γνωστόν, ὁ ἅγιος οὗτος τόπος, πηγή ὣν ὕδατος φυσικοῦ ἀλλά καί ὕδατος ἀλλομένου, τουτέστιν πνευματικοῦ, ἀνέψυξεν ἐκατόμβας διψασμένων ἀνθρώπων σωματικῶς τε καί πνευματικῶς.

Τόν τόπον τοῦτον τοῦ ἁγιάσματος τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ καί τῆς ἁγίας Σαμαρείτιδος γυναικός ἐφθόνησαν αἱ «ἀρχαί καί ἐξουσίαι τῶν κοσμοκρατόρων τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου», (Ἐφεσ. 6,12), ὡς κηρύσσει ὁ θεῖος Παῦλος. Ὅμως ὁ φθόνος ὁ ὁποῖος γεννᾷ τόν φόνον ἀντί νά ἀπαλλοτριώσῃ τόν τόπον τοῦτον, ἐνεδυνάμωσε καί ἐπηύξησεν τήν ἀγιότητα αὐτοῦ διὰ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐκχύσεως τοῦ αἵματος τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ τοῦ ἁγίου Πατρός ἡμῶν Φιλουμένου.

Ἡ Ἀγιοταφитική Ἀδελφότης καυχᾶται ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτῆς «τήν καύχησιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ», (Ρωμ. 15,17). Καί τοῦτο, διότι τό ἐν Χριστῷ μαρτύριον τοῦ Ἀγίου Φιλουμένου ἐπισφραγίζει τήν θεόθεν ἀποστολήν τῆς μαρτυρίας τῶν ἁγιασμάτων τοῦ μυστηρίου τῆς θείας οἰκονομίας τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπό τῶν αἰώνων ἐν τῷ θεῷ τῷ τὰ πάντα κτίσαντι διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, (Ἐφεσ. 3,9).

Τοῦ σωτηριώδους τούτου μυστηρίου κήρυκες ἐγένοντο οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καί Εὐαγγελισταί, ὡς ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος, τοῦ ὁποίου τήν ἱεράν μνήμην συνορτάζει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί δῆ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων μετά τοῦ Ἀγίου μάρτυρος Φιλουμένου.

Ἡ εὐχαριστική καί ἐόρτιος αὕτη πανήγυρις πρός τιμήν τῶν φίλων τοῦ Χριστοῦ μᾶς καλεῖ, ἀγαπητοί μου, νά ἀναλογισθῶμεν τήν ἐν τῷ κόσμῳ Χριστιανικήν ἡμῶν μαρτυρίαν. Ἡμῶν ὄντων, κατὰ τούς Κυριακούς λόγους, «τό ἅλας τῆς γῆς καί τό φῶς τοῦ κόσμου», (Ματθ. 5,13-14).

Τοῦ ἁλατος καί τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ ἔχει ἀνάγκην σήμερον ὁ κόσμος, ὅσον ποτέ ἄλλοτε. Καί τοῦτο διότι «οἱ υἱοί τοῦ αἰῶνος τούτου φρονιμώτεροι ὑπέρ τούς υἱούς τοῦ φωτός εἰς τήν γενεάν τήν ἐαυτῶν εἰσὶ», (Λουκ. 16,8). Οἱ υἱοί λοιπόν τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ καλοῦνται εἰς ἐπαγρύπνησιν, ἵνα μή μείνωσιν ἔξω τοῦ νυμφῶνος.

Ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ, ἡ ἁγία μεγαλομάρτυς καί ἰσαπόστολος Φωτεινή καί ὁ ἅγιος ἀπόστολος καί εὐαγγελιστής Ματθαῖος ἀλλά καί ὁ συμμάρτυς αὐτοῦ, Πατήρ ἡμῶν Φιλούμενος καί σύμπασα ἡ χορεία τῶν ἁγίων ἀνεδείχθησαν υἱοί τοῦ φωτός τῆς

Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ἀνεδείχθησαν οἱ ἀψευδεῖς μάρτυρες τῆς ζώσης ἐλπίδος τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ.

Τοὺς Ἁγίους τούτους μάρτυρας τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης καὶ τοὺς υἱοὺς τούτους τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Ἁγίαν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ παρακαλέσωμεν, ἵνα ἱκετεύωσιν Χριστόν τόν Θεόν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τῆς περιοχῆς ἡμῶν καὶ σύμπαντος τοῦ κόσμου. Ἀμήν».

Μετά τὴν θείαν Λειτουργίαν ὁ καθηγούμενος π. Ἰουστῖνος παρέθεσε νηστήσιμον ἐόρτιον τράπεζαν.

Διαρκούσης τῆς τραπέζης νέος τις τῆς περιοχῆς ὀνόματι Χαλήλ Γανάμ, ἔχων ποητικὴν κλίσιν καὶ ἐμπνευσμένος ὑπὸ Ρωμαιορθοδόξων πεποιθήσεων, προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον διὰ τοῦ κάτωθι ποιήματος: (ἴδε ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον: <https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2012/11/29/1666/>)

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/wmKCrow0cGI>

ngg_shortcode_0_placeholder